Nr. 4, 13. årgang, March 2010 Pris 25 kr.

NYT FRA HARE KRISHNA

FOKUS PÅ GAURA NITAI

KOMMENTAR TIL KØDSPISNING

SPOR AF VEDISK KULTUR I OLDTIDEN

Nyhedsblad for ISKCON i Danmark
Grundlægger-acarya Hans Guddommelige Nåde A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Ny serie om Oldtiden

Lalitanatha Dasa

Jordens oprindelige kultur er den vediske kultur, der, selv om dens hovedsæde altid lå i det, der nu kaldes Indien, engang i for-forhistorisk tid var en verdensomspændende, højt avanceret civilisation. Ikke nok med det, men den vediske kultur er ikke opstået på jorden, men findes også på universets andre planeter og er i sidste ende importeret fra den åndelige verden. Dette er bl.a., hvad man kan læse i den vediske litteratur om den vediske kultur.

Det er selvfølgelig ikke det, vi lærte i historietimerne, hvis vi da overhovedet lærte noget om Indiens oldtidshistorie. Ifølge gængse historiebøger er vedisk kultur en udefrakommende og senere indflydelse i Indien, der aldrig havde nogen kulturel indflydelse på resten af verden i forhistorisk tid.

De to historier stemmer ikke overens med hinanden, og derfor har vi længe puslet med ideen om at bore i emnet med en serie om Indiens og verdens oldtidshistorie. Vi vil med andre ord se på, om der er historisk belæg for den vediske litteraturs påstande, eller om det alt sammen er mytologi og fri fantasi. Nu hævder vi ikke at være eksperter på feltet. Snarere ser vi det for os her på redaktionen som en anledning til at tage en historisk rejse rundt i hele verden for at blive klogere på emnet. Vi får se, hvad det fører til. Serien om oldtidshistorie starter i dette nummer med en artikel om den ariske invasion, den moderne standardhistorie om Indiens oldtid. Se side 7.

Af andre spændende ting fortsætter oversættelsen af Srila Prabhupadas Light of the Bhagavata (på dansk I Bhagavatams lys). Vi er kommet til næstsidste afsnit, der starter på næste side. Det kan også nævnes, at på side 13 har Dandaniti en spændende artikel om tilbedelsen af Gaura-Nitai i templet i Vanløse, og Narayani Devi diskuterer på side 18, hvordan man kommer over det, når man bliver såret af andre.

Angående kalenderen. Den 15. april starter "Tulasi Jala Dan". Hvad er det for noget? Vi undersøgte det og fandt ud, at det er den dag, da man i Indien traditionelt arrangerer, at Srimati Tulasidevi fremover i nogle måneder konstant bliver overdryppet med vand. Fra midt i april og fremefter er det bagende varmt, og derfor hjælper man Tulasi igennem denne årstid på den måde. Det frarådes dog, at man gør det på vores kolde breddegrader. ॐ

Forsidebilledet: *Haridvar, Indien, hvor der i disse dage afholdes verdens største religiøse festival: Kumbha Mela.(Taget af Ananta Sri Dasa)*

I dette nummer

Redaktionelt	**2**
Srila Prabhupadas side	**3**
Spor af vedisk kultur i Oldtiden	**7**
Fokus på Sri-Sri Gaura Nitai	**13**
En hinduistisk kommentar til kødspisning	**16**
Fra indre smerte til personlig vinding	**18**
Ordliste & Notitser	**20**
Børneside	**21**
Tzatziki	**22**
Generalforsamling	**23**

'*Nyt fra Hare Krishna*' udgives af Det Internationale Samfund for Krsnabevidsthed (ISKCON) i Danmark, grundlægger-*acarya* A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada.

© Copyright 2010, alle rettigheder forbeholdes.

ISSN 1600-0153

Redaktion:
Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen (ansvarshavende) lalitanatha@krishna.dk
Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen dandaniti@krishna.dk
Layout: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund mail@ananta.dk
Adresse: Holsteinborgvej 20, 1th, 2720 Vanløse Tlf.: 59271930

Girokonto 1-688-3204. Bankkonto: Den Danske Bank reg. 1551, konto 3534 125 119

Alle indlæg, kommentarer, spørgsmål osv. er velkomne. Kontakt redaktionen for næste deadline.

Srila Prabhupadas side

I Bhagavatams lys, 9

Dette er niende afsnit i oversættelsen af bogen Light of the Bhagavata, som Srila Prabhupada skrev i 1961 over kapitel 20 fra Srimad-Bhagavatams 10. Bog, der er en beskrivelse af efteråret i Vrindavana. Hvert naturfænomen sammenlignes med en bestemt filosofisk pointe, ligesom hvert vers ledsages af et maleri, som den kinesiske malerinde Madame Li lavede til bogen.

Tekst 39

Der er en afgrund til forskel imellem dag og nat om efteråret. Om dagen er solens bagende varme uudholdelig, imens måneskinnet er en forfriskende lise om natten. Herren Sri Krishna er på samme måde en lise for både *gopierne* og det verdslige menneske, der under illusion accepterer kroppen som sjælen.

Så længe det levende væsen under illusion accepterer kroppen eller sindet som sjælen, vil han altid være ulykkelig, som en mand midt i efterårets brændende hede er det. Men når det samme levende væsen bliver en hengiven af Herren Sri Krishna, Guddommens Personlighed, lever han med det samme et mere blidgjort liv som under månens svale stråler om efteråret. Herren Sri Krishna er så barmhjertig, at Han nedstiger for at omvende den lidende menneskehed og prædiker med et inderligt ønske om, at alle levende væsener opgiver alle andre beskæftigelser og søger tilflugt ved Hans lotusfødder. Dette er den mest fortrolige viden i alle åbenbarede skrifter.

Eksemplet med Vrajabhumi Vrindavanas unge piger (*gopierne*) gives her, fordi disse evige ledsagersker af Herren led frygteligt under adskillelsen fra Krishna, når Han ikke var i deres selskab og var optaget af at passe køerne i skoven. I Krishnas fravær syntes hele dagen lige så uudholdelig for *gopierne* som en hed dag om efteråret. Herren satte så megen pris på denne naturlige følelse hos *gopierne,* at Han erklærede Sig ude af stand til at gengælde deres dybe kærlighed. Herren Caitanya anbefalede *gopiernes* følelse som den højeste form for tilbedelse, man kan give til Herren. Konklusionen er, at den regelmæssige praktisering af *bhakti-yoga* vil føre den hengivne til niveauet af intens Gudskærlighed, som er den eneste kvalifikation, den betingede sjæl behøver for at få lov til at komme tilbage til det evige liv af lyksalighed i Guds rige. Den materielle tilværelses trefoldige lidelser brydes med det samme, når der er dyb Gudskærlighed, som er det endelige mål med kultiveringen af den menneskelige ånd.

Tekst 40

På den blanke efterårshimmel synes de tindrende stjerner at blive mere og mere lysende som en transcendentalist med klar indsigt i Vedaernes formål.

Det står skrevet, at Vedaernes egentlige betydning bliver klarere, jo mere man ikke blot er en oprigtig hengiven af Herren, men også en oprigtig tjener af den åndelige mester. Den åndelige mester kender formålet med Vedaerne, praktiserer det personligt og lærer sin discipel Vedaernes sande lys. Den højeste åndelige mester, Herren Sri Krishna, lærer os betydningen af Vedaerne i det følgende vers fra *Bhagavad-gita* (15.16):

dvav imau purusau loke
ksaras caksara eva ca
ksarah sarvani bhutani
kuta-stho 'ksara ucyate

Ifølge Herren nævnes det i Vedaerne, at der er to slags levende væsener, de fejlbarlige og de ufejlbarlige. De levende væsener, der holdes fangne i den materielle verden, er alle fejlbare, hvorimod de, der ikke er betingede og er evigt situerede i den åndelige sfære, kaldes *aksara* eller ufejlbarlige. Herren siger videre:

uttamah purusas tv anyah
paramatmety udahrtah
yo loka-trayam avisya
bibharty avyaya isvarah

"Udover disse utallige fejlbare og ufejlbarlige levende væsner er der en anden, højeste person, der kaldes Paramatma. Han gennemtrænger alle de tre verdener og eksisterer som den højeste hersker." (*Bg*. 15.17)

yasmat ksaram atito 'ham
aksarad api cottamah
ato 'smi loke vede ca
prathitah purusottamah

"Fordi Jeg [Herren Sri Krishna] er transcendental til dem alle, selv til de ufejlbarlige, er Jeg kendt i Vedaerne og i historierne [*Puranaerne, Mahabharata, Ramayana* osv.] som den Absolutte Guddommens Højeste Personlighed." (*Bg*. 15.18)

Vedaernes betydning forklares endnu mere tydeligt i *Srimad-Bhagavatam*. Den vediske litteraturs konklusion er, at Herren Sri Krishna er den oprindelige Herre og alle årsagers årsag. Han har Sin evige toarmede form som Syamasundara med træk, der er nøjagtigt som en smuk ung mands. Det er essensen af det, Vedaerne har at sige om Gud. Gud er én, men de levende væsener inklusive både de befriede og de betingede er mange og har mange forskellige grader af placeringer. De levende væsener kan aldrig måle sig med Gud, men som uadskillelige dele af Gud er de i al evighed Hans tjenere. Så længe de levende væsener er normalt situeret som Hans tjenere, er de lykkelige, ellers er de altid ulykkelige. Det er den vediske konklusion.

Tekst 41

På efterårets klare himmel er den smukke måne midtpunktet for alles blikke, ligesom Herren Sri Krishna er det centrale tiltrækningspunkt i Vrishni-dynastiet og Yaduernes familie.

Guddommens Personlighed, Sri Krishna, åbenbarede Sig i Yadus familie, og siden da har Yadu-dynastiet været selvlysende som månen om efteråret. Herrens fremkomst og forsvinden er som solopgang og solnedgang. Solen ses først på den østlige horisont, men det betyder ikke, at solen bliver født af den østlige retning. Solen befinder sig i sin egen urokkelige bane og står hverken op eller går ned. Men fordi vi først ser den på den østlige horisont, siger vi, at solen står op i øst. På samme måde betyder Guds fremkomst i en bestemt familie ikke, at Han skylder den familie Sin eksistens. Han er fuldstændigt uafhængig og kan åbenbare Sig eller gøre Sig usynlig når og hvor som helst, for Han er altgennemtrængende.

Mindre intelligente personer kan ikke forlige sig med, at Herren kommer og går som en inkarnation, men der er ingen sund logik at finde til støtte for sådanne ikke-troende. Hvis Gud er allestedsnærværende, ligesom elektricitet er det, kan Han manifestere Sig selv hvor som helst i Sin skabelse. Når Han er indeni os, kan vi ikke se Ham, men når Han er udenfor, ses Han af alle, selv om meget få genkender Ham for det, Han virkelig er. Alle ser solen hver dag, men det betyder ikke, at alle ved, hvad solen i virkeligheden er. Da Herren Sri Krishna på samme måde var her for 5000 år siden, kunne kun meget få forstå, hvem Han var.

Enhver, der kommer til at forstå Ham, som Han er, er med det samme befriet, og når en sådan oplyst person forlader den nuværende krop, går han tilbage til Guddommen uden nogensinde at komme tilbage til dette univers af mangfoldige lidelser. I *Bhagavad-gita* (4.9) bekræfter Herren dette som følger:

janma karma ca me divyam
evam yo vetti tattvatah
tyaktva deham punar janma
naiti mam eti so 'rjuna

"Min fødsel og Mine aktiviteter er alle transcendentale. Den, der virkeligt forstår dem, betinges ikke af en anden materiel krop, men kommer tilbage til Min bolig, hvor der ingen fødsel og død er."

Alligevel er der tåbelige personer, der anser Ham for at være et almindeligt menneske uden at kende essensen af Hans transcendentale karakter. I *Bhagavad-gita* (9.11) udtaler Herren:

avajananti mam mudha
manusim tanum asritam
param bhavam ajananto
mama bhuta-mahesvaram

"Tåber håner Mig, når Jeg nedstiger i den menneskelige form. De kender ikke Min transcendentale natur og Mit suveræne herredømme over alt, som er."

Tekst 42

Efterårsnattens atmosfære er fristende og indbydende, for det er hverken for varmt eller for koldt. Den milde vind, der går igennem frugt- og blomsterhaverne i Vrindavana, er behagelig for alle undtagen for *gopierne*, der altid er overvældet af en dyb sorg i Krishnas fravær.

Der er to slags transcendentale følelser for dem, der er engageret i Herrens tilbedelse. Den ene kaldes *sambhoga*, og den anden hedder *viraha*. Ifølge discipelrækkens autoriteter er tilbedelse i *viraha* bedre end *sambhoga*. *Sambhoga* vil sige at være sammen med Krishna i Hans direkte tilstedeværelse, imens *viraha* er fraværet af en sådan direkte tilstedeværelse. Herren Caitanya Mahaprabhu anbefalede *viraha*-tilbedelse. Under de nuværende omstændigheder har vi ikke mulighed for direkte kontakt med Guddommens Personlighed, men hvis vi kultiverer *viraha*-tilbedelse, kan vi transcendentalt erkende Herrens tilstedeværelse med en større kærlighed, end hvis vi var i Hans personlige tilstedeværelse.

Uden kærlighed til Gud har direkte kontakt ingen mening. Da Herren var til stede, blev Han set af tusinder og atter tusinder af mennesker, men fordi de ingen Gudskærlighed havde, var det svært for dem at erkende Guddommens Personlighed, Sri Krishna. Derfor må vi først vække vores slumrende Gudskærlighed ved at følge de foreskrevne regler og ved at følge i fodsporene på de autoriteter, der virkeligt er forankret i kærlighed til Gud. *Gopierne* er det bedste eksempel på en sådan rendyrket Gudskærlighed, og Herren Caitanya udviste på Sit endelige stadie af realisering *viraha*-tilbedelse i *gopiernes* ånd.

I den materielle verden finder man også en skygge af en sådan *viraha*. En hustru, mand eller ven bliver somme tider vanvittig ud af kærlighed i sin elskedes fravær. Denne sindstilstand varer imidlertid ikke ved, og den forelskede ægtemand eller hustru finder sig en anden og glemmer alt om fortiden. Sådan er det, for i den materielle verden er der ingen virkelighed i sådanne forhold.

Den åndelige situation er imidlertid helt anderledes. En ægte elsker af Gud vil aldrig kunne glemme Ham, selv i bytte for alt andet. Herrens hengivne kan ikke være lykkelig i nogen omstændighed uden Herren. I Herrens fravær er den hengivne sammen med Ham ved at huske Hans adskillelse, og fordi Herren er absolut, er den hengivnes følelse af adskillelse transcendentalt set en kilde til større nydelse end direkte kontakt. Dette er kun muligt at opleve, når vi udvikler ægte kærlighed til Ham. I den tilstand er den hengivne altid sammen med Herren igennem følelser af adskillelse, der under de rette omstændigheder bliver mere og mere heftige og uudholdelige. Den lette brise mindede *gopierne* om deres omgang med Herren, og de mærkede en voldsom adskillelse fra Ham. ॐ

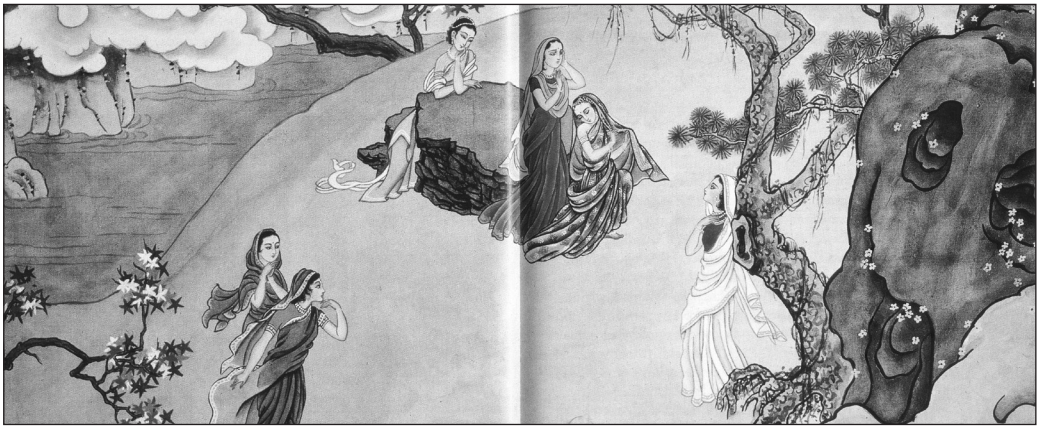

Den ariske invasion: ægte fortidshistorie eller myte?

Spor af vedisk kultur i Oldtiden, 1

Af Lalitanatha Dasa

Hvor opstod de første civilisationer og kulturer i Oldtiden? Var der en sammenhængende oldtidscivilisation, eller er de forskellige oldtidskulturer opstået uafhængigt af hinanden? Hvis der var en oprindelig kultur, var den da vedisk? Vi har længe villet udforske disse spørgsmål og bruger dem til at indlede en serie om Oldtidens historie. Specielt vil vi forsøge at komme til bunds i uoverensstemmelsen imellem det, vi kan kalde konventionel moderne historieopfattelse, og Vedaerne.

Hvis vi tager Vedaerne for pålydende, var det, vi nu kalder for Indien, civilisationens vugge, og resten af verdens kulturer er udstrålet derfra. Ifølge Vedaerne dækkede eller påvirkede den vediske civilisation på et tidspunkt det meste af verden inklusive Asien, Mellemøsten, Europa, Afrika og tilmed Amerika. Hvad mere er, skal der have været vedisk kultur i ikke kun nogle årtusinder, men i mange millioner år. I sidste ende stammer den vediske kultur og civilisation slet ikke her fra jorden.

“Hvis vi tager Vedaerne for pålydende, var det, vi nu kalder for Indien, civilisationens vugge, og resten af verdens kulturer er udstrålet derfra.”

Sådanne ideer bliver selvsagt betragtet som ren mytologi og overtro af moderne historikere med respekt for sig selv. Ifølge standardopfattelsen, som man genfinder den i de fleste historiebøger, opstod de første egentlige civilisationer i Mellemøsten for 7-8.000 år siden. De første organiserede agerbrugs- og bysamfund fremspirede på den tid i det gamle Sumer eller Mesopotamien (det nuværende Irak), hvor det første skriftsprog også skulle være opstået på samme tid. Inden for de næste årtusinder opstod der tilsvarende kulturer andre steder i verden som Egypten, Indien, Kina og Syd- og Mellemamerika, i større eller mindre grad alle uafhængigt af hinanden.

Med hensyn til Indien skulle landet ifølge standardopfattelsen ikke blot ikke have været oprindelsesland for kulturer andre steder i verden, men ikke engang selv være oprindelsen til sin egen kultur. Tværtimod skulle det mest karakteristiske ved det, vi nu kender som indisk, nemlig den vediske kultur, være kommet udefra til Indien med de indoeuropæiske ariere, hvis oprindelsesland var et stadig ukendt område et sted på det asiatiske kontinent.

Historieskrivning: en subjektiv disciplin?

Det første spørgsmål, der melder sig her, er, om den konventionelle version af historien bygger på så solide kendsgerninger, at vi allerede nu med sindsro kan afskrive den vediske historiebeskrivelse. Lad os starte med at slå en ting fast: historieskrivning er ofte farvet af subjektive faktorer. Det er i princippet muligt, at det, som alle på et tidspunkt anser for en historisk kendsgerning, af en senere tid bliver afvist som pure opspind. Et eksempel er, at historien ovenpå krige altid skrives af sejrherrerne. Havde taberne vundet, havde historien været en anden.

Tag også i betragtning, at mennesker til

enhver tid, historikere inkluderet, ofte har haft deres ønsketænkning om, hvordan de gerne vil opfatte sig selv, og har bygget deres forståelse af fortiden op omkring disse ideer. Her ser vi, at den seneste generation mange steder i verden allerede har gjort op med meget af det, vi lærte i historietimerne. Mange racemæssige, etniske og religiøse grupper udfordrer nu den negative skildring, som de kan læse om sig selv i de Europafikserede historiebøger. Ikke-europæiske kulturer accepterer ikke længere den europæiske fremstilling af deres oprindelige kulturer som tilbagestående og primitive og europæisk kultur og civilisation som overlegen. Den europæiske bosættelse af Amerika blev for en generation eller to siden set af de fleste som en fredelig og gavnlig udvidelse af den oplyste og avancerede europæiske civilisation. Nu opfatter mange af os den som et regulært folkemord på landets oprindelige indbyggere og deres gamle kulturer.

Hvad med Indiens fortidshistorie? Har den også været underlagt en subjektiv europæisk historieskrivning? Svaret er ja. Indien var det britiske imperiums vigtigste koloni, hvis forhistorie ikke blot blev fortolket med europæiske øjne, men ofte bevidst fordrejet for at give indtryk af primitive folkeslag, hvis eneste håb om en fremtid var europæisk kultur, religion og værdier. De tidlige europæiske indologer (indologi: studiet af Indiens oldtid) forskede for manges vedkommende ikke i Indiens fortid ud af akademisk interesse alene, men også med det erklærede formål at bevise, at Indien var et land med en primitiv og underudviklet civilisation, hvis redning var en omvendelse til den sande kristne religion. For eksempel blev den måske kendteste af 1800-tallets indologer, Dr. Max Müller (1823-1900), professor i sanskrit på Oxford, direkte aflønnet af det Britiske Østindiske Kompagni til at oversætte de vediske tekster på en måde, der kunne underminere indernes respekt for deres egne traditionelle skrifter.[1]

> “Ikke-europæiske kulturer accepterer ikke længere den europæiske fremstilling af deres oprindelige kulturer som tilbagestående og primitive og europæisk kultur og civilisation som overlegen.”

Selv om Max Müller aldrig satte foden i Indien, blev han med sine oversættelser af 51 vediske bøger indologiens store autoritet over Indiens historie og religion, og hans angivelser af Vedaernes aldre blev normsættende. *Rg-veda* gav han en alder på 1200 f.Kr., og de andre vediske tekster tilskrev han endnu yngre aldre (Vedaernes egen angivelse for deres nedskrivning er omkring 3.000 f.Kr.). Hvor meget hans aldersangivelser for Vedaerne dog blot var skud i tågen, er mange ikke klar over. Selv den dag i dag er det Müllers aldre for Vedaerne, man genfinder overalt. Alligevel indrømmede Müller selv i slutningen af sit liv: ”Hvorvidt de vediske hymner blev forfattet 1000, 1500, 2000 eller 3000 år f.Kr., vil ingen magt på jorden nogensinde være i stand til at afgøre.”[2]

Nutidens indologer drives ikke længere af de samme ideologiske motiver som 1800-tallets forskere, og de er ikke bestilte af store handelskompagnier til at levere på forhånd givne historiske redegørelser. Ikke desto mindre bygger det meste indologiforskning stadig på Max Müller og andre tidlige indologers teorier og konklusioner, som de historiebøger, skoleelever og studerende undervises efter, gengiver ukritisk.

Dette er der heldigvis i dag forskere, der kritiserer. En af dem er den amerikanske historiker David Frawley, der ikke blot har skrevet flere bøger om emnet[3], men også studeret Vedaerne i næsten 40 år og mestrer sanskrit så godt som nogen. Ifølge Frawley har meget af det, der påstås om Indiens oldtid, lidt eller ingen videnskabelig basis, men er en videreførelse af det ideologiske bestillingsarbejde, som kolonitidens indologer leverede. Frawley bemærker:

”[mange nye opdagelser i relation til Indiens fortid] viser behovet for en radikal ny undersøgelse af områdets historie. Et omhyggeligt studium af det videnskabelige materiale af i dag afslører, at de eksisterende redegørelser for Oldtidens Indien og dermed også for verdenshistorien, i særdeleshed den ariske invasionsteori, der er hjørnestenen i den eurocentriske fortolkning af Indien, strider imod alle vidnesbyrd og har brug for at blive skrevet fuldstændigt om.”[4]

Den ariske invasionsteori

Siden den konventionelle forståelse af Indiens oldtid bygger så meget på den såkaldte ariske invasionsteori, er den nødvendig at se nærmere på. Ifølge denne teori blev Indiens folk omkring år 1500–1000 f.Kr. invaderet og overvundet af indoeuropæiske eller ariske lyshudede folkeslag, der kom fra et område enten i det østlige Europa eller det centrale Asien.

Den første ariske invasionsteori blev fremsat midt i 1800-tallet. Ifølge den bragte arierne avanceret kultur og civilisation med sig til det hidtil uudviklede indiske subkontinent. Denne teori måtte revideres, da arkæologer i begyndelsen af det 20. århundrede stødte på Induskulturen ved udgravningen af byerne Harappa og Mohenjodaro i det nordvestlige Indien ved Indusfloden. Her fandt man spor af en avanceret oldtidskultur, der kunne dateres tilbage til 2000–2500 f.Kr., altså et årtusinde før den formodede ariske invasion.

Fra da af blev arierne fra at have været bærere af civilisation og oplysning reduceret til primitive nomadestammer, der overvandt en tidligere og mere avanceret civilisation, hvis befolkning var mørkhudede dravidiske folkeslag. Det var fra dem, arierne tilegnede sig det meste af, hvad der senere blev til den vediske civilisation. Alt, som arierne virkelig tilføjede af deres eget, var deres sprog, det indoeuropæiske sanskrit, og deres præstekult, som senere udviklede sig til det forhadte indiske kastesystem. Under dette forløb slettede de også alle spor af deres erobring og gav aldrig de oprindelige folkeslag den anerkendelse, de fortjente.

Det er denne historie, som Frawley mener ”… strider imod alle vidnesbyrd og har brug for at blive fuldstændigt skrevet om.” Han anser den for at være et skoleeksempel på en subjektivt farvet historieskrivning. I modsætning til de fleste andre historiske teorier understøttes den ydermere ikke af nogen form for arkæologiske opdagelser. Man har aldrig fundet fysiske spor af de formodede ariere, som ikke blot skulle have invaderet Indien fra et sted i Europa eller Centralasien, men også Mellemøsten, Tyrkiet og Grækenland.

> “Ifølge Frawley har meget af det, der påstås om Indiens oldtid, lidt eller ingen videnskabelig basis, men er en videreførelse af det ideologiske bestillingsarbejde, som kolonitidens indologer leverede.”

Bemærkelsesværdigt er det også, at ingen af Oldtidens overleverede skriftlige kilder omtaler arierne og deres erobringer. For eksempel refererer udtrykket ”arier” i Vedaerne, hvor det er hentet fra, slet ikke til en bestemt race eller et bestemt folkeslag, men til enhver person, der er kultiveret og åndeligt avanceret. At forbinde arisk med race er en tendentiøs tolkning, de europæiske indologer tillagde ordet. Udover det er det slående, at Vedaerne intetsteds omtaler en arisk invasion, eftersom Vedaerne ifølge den ariske invasionsteori skulle være skrevet af arierne selv på et tidspunkt omkring 500 år efter deres invasion af Indien. Vi kan til sammenligning forestille os moderne historiebøger ikke omtale Columbus’ opdagelse af Amerika for 500 år siden.

Hvad bygger den ariske invasionsteori da på? Svaret er lingvistik eller sprogforskning alene. Den engelske sprogforsker Sir William Jones (1746-1794) var den første til at bemærke denne

lighed. En anden englænder, Thomas Young (1773-1829), har æren for at have givet vores sprogfamilie navnet "indoeuropæisk", netop fordi de indiske sanskritbaserede sprog og de fleste europæiske sprog tilhører samme familie.

Indiens og Europas indoeuropæiske befolkninger må altså stamme fra samme folkeslag. Hvor levede dette folk i Oldtiden? Nogle af de tidlige europæiske forskere foreslog faktisk Indien, da sanskrit er det ældste kendte indoeuropæiske sprog. Denne ide var dog slet ikke i kolonitidens ånd og ser ud til hurtigt at være gledet i baggrunden. For europæeren var det indlysende, at ikke blot var europæisk kultur andre kulturer overlegen, men europæeren stod som race også intelligensmæssigt langt over alle andre racer. Hvis der på et tidspunkt havde eksisteret et oprindeligt arisk eller indoeuropæisk folk, måtte det have været et europæisk folk et sted i Europa eller tæt på Europa, hvorfra det måtte have emigreret til andre steder i verden.

Altså sluttede man, at ariere med en højt udviklet civilisation fra et sted i eller nær Europa havde vandret over Afghanistans ufremkommelige bjergområder for til sidst at invadere de indiske sletter og her med deres hestetrukne vogne og våben af jern have slået al modstand ned og etableret Indiens første egentlige civilisationer. Senere måtte denne teori som sagt revideres, og arierne blev reduceret fra oplyste bærere af kultur og civilisation til mere primitive omvandrende nomader. Sidstnævnte version er den, man i dag finder i de fleste historiebøger.

Kritik af den ariske invasionsteori

På trods af dens brede accept påpeger Frawley, at det videnskabelige grundlag for den ariske invasionsteori er spinkelt, og megen nyere forskning inden for arkæologi, oldtidslitteraturforskning og lingvistik modbeviser den fuldstændigt. Ifølge Frawley er følgende værd at bemærke:

1. Centralasien var i Oldtiden ikke et særligt godt område til at brødføde store befolkningsgrupper. Hvordan skulle de tilstrækkeligt store populationer kunne være opstået der til ikke blot at rende Indien over ende, men også en stor del af Mellemøsten og Europa? Oldtidens Indien var ikke ubeboet, men var tæt befolket på tidspunktet for den formodede invasion. Sådanne befolkninger kan ikke have været nemme at overmande, tvinge til at flytte eller assimilere. Husk, at ifølge teorien var arierne ikke en velorganiseret erobringshær, men stammefolk, der vandrede på må og få.
2. Hvad skulle have forårsaget proto-arierne til at flytte i så mange retninger til Europa, Mellemøsten og Indien? Når folkeslag emigrerer, er det som regel i én retning. Folk opgiver ikke deres hjemland og flytter i alle retninger med en sådan voldsomhed, i særdeleshed ikke nomadefolk, der generelt er knyttede til deres territorium.
3. Hvordan bar de primitive ariere sig ad med at besejre alle verdens civilisationer fra Grækenland til Indien såvel som at påtvinge ældre og mere avancerede kulturer deres kultur og sprog? Specielt sprog er det vanskeligt at ændre ved en kultur. Mange lande som f.eks. Europa med kristendommen eller Iran og Pakistan med islam har antaget udefrakommende religioner og med dem andre kulturer, men dette har ikke ændret deres sprog. Hvordan kunne primitive ariere have så stort held til at gøre dette, når de ikke bare var analfabetiske, men også mindre avancerede og mindre i antal end de folkeslag, de løb over ende?
4. Afghanistan er intet nemt sted at trænge igennem. Selv Alexander den Store mistede en stor del af sin hær i forsøget på at komme over dette bjergområde. Hvordan kunne et tilstrækkeligt stort antal mennesker have gjort dette i Oldtiden i et omfang, så de kunne overmande den eksisterende befolkning i Nordindien? Hvordan kunne uorganiserede nomader, som de vediske ariere skulle have været, ikke blot have gjort dette, men også bagefter have slettet alle spor og erindringer om, hvad de havde gjort?
5. Hovedcentret for Harappa-kulturen, som er

et mere præcist udtryk for Induskulturen, var ikke Indusområdet, men den nyligt genopdagede Sarasvati-flod. Sarasvati, der var en lige så stor eller større flod end Ganges, løb i sin tid fra Himalaya ned igennem det centrale Indien og ud i det Arabiske Hav, men udtørrede for omkring 4000 år siden. Imens man har fundet omkring et halvhundrede vigtige Harappiske oldtidsbyer ved Indusfloden, kender man nu til over 500 større Harappiske lokaliteter langs Sarasvati, hvis udtørring ser ud til at have ledt til afslutningen på Harappa-kulturen omkring 1900 f.Kr. Eftersom Vedaerne omtaler Sarasvati, og meget af det, der omtales i Vedaerne, foregår ved Sarasvatis bredder, må Vedaerne være skrevet, da Sarasvati stadig flød, af folk, der levede ved og omkring Sarasvati. Disse folk kan ikke have været andre end Harappa-kulturens folkeslag, der på den tid levede omkring Sarasvati, og i hvert fald ikke nomadestammer, der invaderede Indien 1000 år efter, at Sarasvati holdt op med at løbe. Den vediske kultur og det indoeuropæiske sanskrit må således have været i Indien længe før 2000 f.Kr og længe før, at de formodede bærere af vedisk kultur, arierne, skulle have invaderet Indien.

6. Ingen spor af invaderende folkeslag er blevet fundet fra Oldtidens Indien, ligesom der ikke er spor af ødelagte byer eller massakrer af folk. Nogle har her måske læst om den såkaldte Mohenjodaro-massakre, som Wheeler, en af de tidlige Indus-arkæologer, hævdede at have fundet vidnesbyrd om. Ifølge Frawley viste denne massakre sig at være Wheelers egen fantasi, for der er ingen arkæologiske spor af en sådan massakre. Mohenjodaro og andre byer blev gradvist forladte på grund af naturlige ændringer i miljøet såsom manglende nedbør, Sarasvatis indtørring og ændringer i Indusflodens løb.

7. De såkaldte særegne ariske kulturtræk som heste, jern, kvægdrift og tilbedelse af ild har vist sig enten at være opstået lokalt i Indien (eksempel: anvendelse af jern) eller at have eksisteret allerede på Harappiske og før-Harappiske lokaliteter (eksempel: heste og ildtilbedelse). Ingen særlig arisk kultur i Oldtidens Indien kan adskilles fra resten af kulturen. På mange lokaliteter i både Indusdalen og i Gujarat og Rajasthan er der gjort fund af ildaltre som dem, der bruges i den vediske religion, sammen med okseknogler, potteskår, smykker af konkylier og andre ting, der bruges i den slags ritualer, der beskrives i Vedaerne. Hvad der ligner vediske ildaltre, er også mere almindelige i tidlige end i senere Harappa-ruiner. Da ildaltre er et af de mest typiske træk ved vedisk kultur, forbinder sådanne fund vedisk kultur med den Harappiske kulturs begyndelse.

> “Alt i alt slutter Frawley, at det videnskabelige grundlag for den ariske invasion er ikke-eksisterende, og at det mest logiske er at slutte, at de indoeuropæiske folkeslags hjemsted var Indien, hvorfra folkegrupper er udvandret til andre steder på det asiatiske kontinent.”

8. Hvis den ariske invasionsteori skulle være sand, har vi to paradokser. Det ene er den største kendte litteratursamling fra Oldtiden, Vedaerne, som man ikke kan tilskrive nogen avanceret civilisation, men blot omflakkende og sandsynligvis analfabetiske nomadefolk, der tilintetgjorde Oldtidens største civilisation. Det andet paradoks er, at Oldtidens mest omfattende kultur noget sted i verden, den Harappiske bykultur, der var spredt over et langt større område end kulturer i f.eks. Sumer, Egypten og Kina, og

som kendte til både skrift og skrivekunst, ikke har efterladt os nogen form for litteratur. Frawley foreslår, at en nærliggende forklaring, der løser begge paradokser, er, at Vedaerne faktisk er den Harappiske kulturs efterladte tekster, og at den ariske invasion aldrig har fundet sted.

Alt i alt slutter Frawley, at det videnskabelige grundlag for den ariske invasion er ikke-eksisterende, og at det mest logiske er at slutte, at de indoeuropæiske folkeslags hjemsted var Indien, hvorfra folkegrupper er udvandret til andre steder på det asiatiske kontinent. Præcist som Vedaerne beskriver det.

Denne konklusion burde glæde alle historikere. Vi har ingen levende repræsentanter for fortidens egyptiske eller sumeriske kulturer, men hvis Indien er de indoeuropæiske folkeslags oprindelige land, har vi i Indien en lyslevende oldtidskultur, hinduismen, der har overlevet i mindst 5000 år, og som millioner af mennesker stadig lever efter. Vedaerne er på samme måde en uvurderlig velbevaret oldtidslitteratur, der burde studeres af alle, der er interesserede i at forstå menneskehedens og civilisationens oprindelse. ॐ

(Fodnoter)

1 Devamrta Swami, *Searching for Vedic India,* Bhaktivedanta Book Trust 2007 (andet oplag), s. 52

2 Moriz Winternitz, *A History of Indian Literature,* vol. 1 (New Delhi: Oriental Books Reprint Corp., 1927, 1972), s. 293

3 Eksempelvis: *Gods, Sages and Kings* (1991), *Myth of the Aryan Invasion* (1994, 2001), *In Search of the Cradle of Civilization* (1995) og *Vedic Aryans and the Origins of Civilization* (1994). Se http://www.vedanet.com/index.php?option=com_content&task=view&id=20&Itemid=99999999&limit=1&limitstart=2

4 David Frawley, *The Myth of the Aryan Invasion of India*, se http://www.indiaforum.org/india/hinduism/aryan/index.html

Hare Krishna Hare Krishna Krishna Krishna Hare Hare
Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare

Fokus på Sri-Sri Gaura Nitai

Af Dandaniti Devi Dasi

Inspireret af et par samtaler med Adityavarna Devi Dasi om deitetstilbedelse fik jeg lyst til at skrive et par ord om tilbedelsen af Sri Sri Gaura Nitai i templet i Vanløse.

Sri-Sri Gaura-Nitai er centrum for vores tempel i Vanløse, og hver dag bliver Sri Caitanya og Sri Nityananda tilbedt på Deres alter ifølge den *vaisnava*-tradition, som Srila Prabhupada introducerede i ISKCON, fra de første Deiteter af Jagannatha, Baladeva og Subhadra blev indviet i San Francisco i 1967.

Tilbedelsen af Deiteterne er den aspirerende hengivnes mulighed for at lære at tjene og omgås med Krishna, der ud af Sin årsagsløse barmhjertighed åbenbarer Sig på denne måde for de betingede sjæles skyld. Krishna har ikke brug for vores tjeneste, men vi har brug for at tjene Krishna. Uden Krishna er der ingen virkelig lykke, hverken i dette liv eller det næste.

Madhavananda på alteret

Sri-Sri Gaura-Nitai kom til København i 1984, hvor de små Deiteter blev indviet på Nityanandas åbenbaringsdag, og i 1987 kom de store Deiteter til. Gaura-Nitai har flyttet et par gange undervejs, men gennem alle årene er De blevet tilbedt hver dag med ofringer af *bhoga, kirtana*, *arati* osv. Der har i tidens løb været rigtigt mange hengivne involveret i tilbedelsen af Gaura-Nitai. Alle hengivne er selvfølgelig engageret i at tilbede Gaura-Nitai med hvad end tjeneste, de gør, om de chanter Hare Krishna, distribuerer bøger, laver regnskaber osv., men der er en særlig smag ved at få lov til at gøre tjeneste, der er direkte personligt rettet til Sri-Sri Gaura-Nitai i Deres former på alteret.

I dag er der en lille, men dedikeret gruppe af hengivne, der står for tilbedelsen af Sri-Sri Gaura-Nitai. De faste *pujarier* er i øjeblikket Amoghadrik Dasa, Tejasvi Krishna Dasa, Pundarika Dasa, Cakra Tirtha Dasa, Adityvarna Devi Dasi, Kesavapriya Devi Dasi og Madhavananda Dasa. Udover dem er der et stort antal hengivne, der hjælper med at lave mad, sy tøj, lave blomsterkranse, fremstille smykker, stryge, vaske og gøre rent for Sri-Sri Gaura-Nitai.

Dagens program

Det starter tidligt om morgenen kl. 4.00, hvor *pujarien* vækker Deiteterne og giver Dem en forfriskning med søde sager lavet af mælk og sukker. Kl. 4.30 starter *mangala-arati*, hvor dagens første *arati* med røgelse, lys, blomster osv. bliver ofret til Sri-Sri Gaura-Nitai, mens de hengivne synger *Gurvastakam*-bønnen, en hyldest til den åndelige mester. *Yasya prasadad bhagavat prasado yasyaprasadan na gatih koto'pi*: "Gennem den åndelige mesters nåde modtager man Krishnas velsignelse."

Kl. 5.00 bliver der lukket for alteret, og Sri-Sri Gaura-Nitai bliver badet og får rent tøj og nye smykker på. Om søndagen får De også en frisk blomsterkrans om halsen. Før i tiden var dette en daglig praksis, men i øjeblikket er det kun én dag om ugen, indtil der igen er

mandskab og penge til at gøre det dagligt. Kl. 7.15 bliver der på ny åbnet for alteret, og Gaura-Nitai smiler til de hengivne, mens Yamuna Dasi synger *Govindam*-bønnerne (udvalgte vers fra *Brahma-samhita)* over højttalerne, og *pujarien* ofrer *arati.* Denne *arati* kaldes *sringara-arati*, fordi Deiteterne på dette tidspunkt lige er blevet klædt på.

Efter *kirtana* og *gurupuja* til Srila Prabhupada bliver der holdt forelæsning over *Srimad-Bhagavatam* i tempelrummet. Dette er også en del af tilbedelsen af Sri-Sri Gaura-Nitai. Selv om der på dette tidspunkt bliver lukket for alteret, så Gaura-Nitai kan nyde Deres morgenmad i ro, er der ingen tvivl om, at De er allermest til stede der, hvor de hengivne taler om Krishna.

I løbet af dagen kan der virke meget stille i tempelrummet, men ind i mellem dukker der gæster og hengivne op for at se Sri-Sri Gaura-Nitai, chante deres runder, synge *bhajana* eller for at gøre en eller anden tjeneste i tempelrummet.

Caranamrta

Det er almindelig praksis i alle Vishnu-templer, at alle, der besøger templet, modtager *caranamrta*, det vand, der har badet Deiteten. Prabhupada skriver om *caranamrta* i Nectar of Devotion:

"*Caranamrta* opsamles om morgenen, når Herren bliver vasket, før Han klædes på. Blandet med parfume (duftolie) og blomster kommer vandet glidende ned over Hans lotusfødder, og det tages op og blandes med yoghurt. På denne måde får denne *caranamrta* ikke blot en dejlig smag, men den har også stor åndelig værdi. Som beskrevet i *Padma Purana* vil selv en person, der aldrig har været i stand til at give i velgørenhed, aldrig været i stand til at udføre en stor ofring, aldrig været i stand til at studere Vedaerne, aldrig været i stand til at tilbede Herren eller med andre ord selv en person, der aldrig har udført nogle fromme aktiviteter, kunne komme til Guds rige, hvis han blot drikker *caranamrtaen*, der forvares i templet. Det er skik og brug, at *caranamrtaen* opbevares i en stor skål. De hengivne, der kommer på besøg for at vise respekt til Deiteten, tager meget ydmygt imod tre dråber *caranamrta* og føler sig lykkelige i transcendental glæde." (Nectar of Devotion, kapitel 9)

Kl. 13.00 kommer *pujarien* med Sri-Sri Gaura-Nitais tallerkener, hvor dagens frokost lægger og venter på at blive ofret til Guddommene. Efter frokostofringen er der igen en *arati*, hvor der bliver ofret røgelse, lys og blomster

Aftenprogrammet

Næste gang Gaura-Nitai spiser, er kl. 18.00, hvor der bliver ofret mælk, frugt og lidt sødt. Kl. 19.00 starter aftenprogrammet. De hengivne synger *Gaura-arati*, en sang, der forherliger Herren Caitanya og Hans ledsagere. Dernæst synger de *Nrsimha*-bønnerne, der er en hyldest til Herren i Hans inkarnation som Nrsimhadeva, halvt løve, halvt menneske. Denne bøn er så vigtig, at den synges både morgen og aften i alle ISKCON-templer. Nrsimhadeva er de hengivnes beskytter, og Han beskytter de hengivne mod alle dæmoner, såvel de indre som de ydre!

Efter aftensangene læser de hengivne fra *Bhagavad-gita*. Kl. 19.30 bliver gardinerne trukket for alteret, og Sri-Sri Gaura-Nitai bliver lagt til ro. Faktisk har Gaura-Nitai Deres egen seng, hvor de små Gaura-Nitai sover, indtil De bliver vækket næste morgen.

Tjeneste til Sri-Sri Gaura-Nitai

For dem, der bor i eller i nærheden af templet, er dette en enestående chance for at komme og gøre personlig tjeneste til Deiteten regelmæssigt. Det er altid sjovere at gøre tingene sammen med andre, og derfor har nogle af de personer, der står for tilbedelsen af Sri-Sri Gaura-Nitai, valgt onsdag som "arbejdsdag" i templet. På den dag bliver der syet, vasket, strøget, og hvad der ellers er af praktiske gøremål. Hvis man kunne tænke sig at deltage, kan man kontakte Adityavarna Devi Dasi eller dukke op i templet ml. kl. 12-17 om onsdagen. Det er altid en god ide at ringe til Adityavarna først på tlf. 2235 5582.

Hvis man ikke har mulighed for at komme og

gøre personlig tjeneste i templet, kan man glæde Sri-Sri Gaura-Nitai på mange andre måder. En af dem er, som Prabhupada forklarer her, altid at medbringe en lille gave, når man kommer på besøg i templet:

”Alle hengivne, der kommer til templet, bør altid medbringe en lille ting til Deiteten – frugt, blomster, røgelse osv. Hvis man ikke kan give noget kontant, må man give noget andet. I Indien er systemet, at alle damer og herrer, der kommer om morgenen for at besøge templet, medbringer så mange forskellige ting. Man kan ofre selv en håndfuld ris eller en håndfuld mel. Det er er et foreskrevet princip, at man ikke må besøge en helgenagtig person eller et tempel uden at medbringe en gave. Gaven kan være meget beskeden eller uvurderlig. Selv en blomst, lidt frugt, lidt vand – hvad end der er mulighed for – kan ofres. Så når en hengiven kommer for at give noget til Deiteten om morgenen, vil han automatisk mærke den gode duft fra røgelsen, og da vil han med det samme blive renset for den giftige effekt af materiel eksistens.” (Nectar of Devotion, kapitel 9)

Oskar vasker Gaura-Nitais tallerkner

Kom og kig!

Hvis man ikke har mulighed for at gøre personlig tjeneste til Deiteten, er det alligevel aldrig spildt at komme til templet, især når der er *arati*:

”I *Skanda Puraṇa* er der følgende beskrivelse af resultatet af at se *arati* (tilbedelse) af Deiteten: ”Hvis en person ser Herrens ansigt, mens der bliver udført *arati*, kan han blive befriet fra syndige reaktioner, der går mange, mange tusinde millioner år tilbage i tiden. Han bliver endda tilgivet for at have dræbt en *brahmaṇa* eller tilsvarende forbudte aktiviteter.”

I *Agni Puraṇa* står der: ”Enhver person, der med glæde ser tilbedelsen af Deiteten i templet, vil opnå resultaterne af *kriya-yoga*, der er beskrevet *Pancaratra*-skrifterne.” *Kriya-yoga* er et system, der ligner praktisk hengiven tjeneste, men det er specielt beregnet for de mystiske *yogier*. Med andre ord bliver *yogien* gennem denne gradvise proces med tiden løftet til Herrens hengivne tjeneste.” (Nectar of Devotion, kapitel 9)

Vil du vide mere?

Hvis man er interesseret i at studere og forstå videnskaben om Deitetstilbedelse nærmere, anbefaler vi Prabhupadas bog Nectar of Devotion samt bogen *Pancaratra Pradipa* (begge på engelsk).

På Nyt fra Hare Krishnas hjemmeside kan man læse en artikel af Satyaraja Dasa om emnet (oversat til dansk) på *http://www.iskcon.dk/Artikler/Forskelligt/Afguder%20og%20Deiteter.htm.* ॐ

Sri-Sri Gaura-Nitais ønskeliste for april 2010

Først en stor tak til alle, der medbragte gaver og donationer til Sri-Sri Gaura-Nitai i forbindelse med Gaura Purnima, og til alle Sri-Sri Gaura-Nitais faste støtter, tilbedere og hengivne.

Sri-Sri Gaura-Nitais tjenere har følgende ønskeliste for Dem i denne måned:

8.000 kr til nye forhæng til alteret (er bestilt og bliver hængt op på *Rama Navami*)

Råkostjern af stål

El-kedel i stål

Viskestykker

En hinduistisk kommentar til kødspisning

Af Lalitanatha Dasa

Religion.dk, en hjemmeside, der drives af Kristeligt Dagblad, har bedt repræsentanter for forskellige religioner fortælle om deres syn på kødspisning. Jeg blev bedt om at skrive på vegne af hinduismen.

Vedaerne, hinduismens grundtekster, er utvetydige, når det gælder kød og kødspisning. Ifølge *Manu-samhita*: "Kød kan kun opnås ved at begå vold imod levende væsener. Undgå derfor kød." Og: "Efter nøje at have gennemtænkt kilden til kød og forstået den grusomhed, der ligger i at opdrætte og slagte legemliggjorte væsener, bør mennesket helt afholde sig fra at spise kød." (*Manu-samhita* 5.49)

Mahabharata indeholder ligeledes formaninger mod dyredrab, f.eks.:

"Den som nærer sin krop ved at spise andre dyrs kroppe, vil få et lidelsesfyldt liv, i hvilken art han end bliver født," (*Mahabharata* 115.47)

"Den, der køber kød, begår vold med sin rigdom. Den, der spiser kød, begår vold med sin smagssans. Den, der faktisk dræber, begår vold ved at binde og dræbe dyret. Således er der tre former for drab: den, der bringer kød eller sender bud efter det, den, der skærer lemmerne af et dyr, og den, der køber, sælger eller tilbereder kød og spiser det. Alle disse skal regnes for kødspisere." (*Mahabharata Anu* 115.40)

Hvordan afståelse fra vold imod dyr og kødspisning har alt med religion at gøre, forklares i *Srimad-Bhagavatam*:

"Det mest eviggyldige religiøse princip er at være ulykkelig over at se andre levende væseners lidelse og lykkelig over at se deres lykke." (*Srimad-Bhagavatam* 6.10.9)

At være skyld i et levende væsens – en anden persons – lidelse, som man er det, når man slår et dyr ihjel og spiser det, er helt uforeneligt med det mest grundlæggende princip i al religion – medfølelse.

Alle levende væsener i denne verden – mennesker, dyr og planter – er ifølge Vedaerne evige sjæle, der lige nu opholder sig i midlertidige kroppe. Der er ingen kategorisk forskel imellem en sjæl i en menneskekrop og en sjæl i en dyrekrop. Sagt med andre ord findes der ingen særlig "menneskesjæl" eller særlig "dyresjæl". Den eneste forskel imellem en sjæl i en dyrekrop og en sjæl i en menneskekrop er, at i en dyrekrop er sjælens rene bevidsthed dækket over, så sjælen kun er bevidst om de umiddelbare drifter (kombineret med frygt), imens man som sjæl i en menneskekrop er i stand til at have fuld bevidsthed om sig selv, om Gud og om andre levende væsener i deres lykke og lidelse.

Sjæle, der er i dyrekroppe, stiger fra det ene liv til det næste gradvist op og tager på et tidspunkt ophold i menneskekroppe, hvor de med menneskekroppens højere bevidsthed får muligheden for at udøve deres naturlige frihed og stræbe efter åndelig udvikling.

På samme måde kan sjæle i menneskekroppe igen falde ned i dyrekroppe, hvis de misbruger den højere bevidsthed, som Gud giver sjælen i en menneskekrop. Således er kødspisning en af de sikreste måder at falde tilbage til dyrelivet på. Kød kaldes på sanskrit *mamsah*, et interessant ord, der er sammensat af ordene "mig" (*mam*) og "ham" (*sah*). Den egentlige betydning af *mamsah* er altså, at "Nu slår jeg ham ihjel og spiser ham, imens han i næste liv får lov til at slå mig ihjel og spise mig."

Dette er en perfekt illustration af *karma*-loven, ifølge hvilken vi som reaktion selv modtager

mindst den samme lidelse, vi er årsag til for andre. Selv om det er en uhyggelig tanke, er det således ikke svært at gætte på, hvem de mange millioner svin, der hvert år skånselsløst myrdes på de danske slagterier, var i deres tidligere liv. Eller hvis tur det bliver i en nær fremtid at blive født som svin og blive slagtet.

Kødspisning er et levn fra en primitiv og barbarisk fortid. Med andre ord er vore dages kødspisere en form for teknologisk avancerede barbarer i en verden, hvor kødspisning er en helt unødvendig ting, da man kan leve betydeligt sundere og længere som vegetar end som kødspiser, og der er en overflod af planteprodukter overalt på jorden. Globalt set er kødspisning en katastrofe. Jordens sultproblem skyldes ikke mangel på mad, men udelukkende, at store dele af jordens spiselige afgrøder og opdyrkede arealer spildes på kødproduktion. De danske svin alene spiser mad for over 100 millioner mennesker. Den samlede fodermængde, der bruges på opfostring af dyr, kunne mætte jordens nuværende befolkning op til flere gange. Jordens fødevareproblem er kunstigt og skyldes primært kødproduktion og kødspisning.

Alt i alt er der ingen saglig grund til at spise kød, imens der er al grund – religiøst såvel som ernæringsmæssigt og ud af et hensyn til jordens ressourcer – at ophøre med enhver form for kødspisning. Da religion og åndelig udvikling er menneskelivets egentlige formål og det, som gør den afgørende forskel i tiden efter dette liv, er den religiøse grund til at afstå fra kødspisning også den vigtigste. Såkaldt religion, der tillader mord på dyr og kødspisning (eller ligefrem forlanger det), er således ikke religion, men mest en blanding af selvbedrageri og et religiøst spil for galleriet. ॐ

Fra indre smerte til personlig vinding

Af Narayani Devi Dasi

Hvordan tackler man det, når man føler sig forulempet eller forurettet af en anden eller andre hengivne. Narayani Devi Dasi skriver om et godt råd, hun hentede fra en forelæsning med Sacinandana Swami.

Enten igennem vores egne erfaringer eller igennem samtaler med andre er vi sikkert alle klar over, hvordan den smerte, der opstår fra skuffelse i personlige forhold, forstyrrer sindet mere end nogen anden følelse. Selv følelsen af at være forelsket optager ikke vores tanker lige så meget som følelsen af at være blevet ringeagtet af en anden person. Igen og igen tænker man hjælpeløst: ”Hvorfor sagde hun det? Hvorfor gjorde han det imod mig? Jeg fortjener ikke at blive behandlet på den måde.…”

Hvis man forsøger at gå til sin åndelige praksis med sådanne tanker, vil man hurtigt blive ufokuseret, forvirret og utilpas. Her er et råd til at hjælpe jer med at komme over denne form for mental blokering. Forsøg det, det virker.

Man bør aldrig føle sig frustreret, forstyrret eller irriteret over de lidelser, der påføres af andre. Vi har alle en form for uundgåeligt *karma*, som vi skal møde på vores vej. Der er tre slags *karma*:

Det *karma*, der let kan ændres igennem en lykkebringende aktivitet som at recitere *mantraer* eller udføre et bestemt offer.

Det *karma*, der ikke er så nemt at ændre. Selv om man laver lykkebringende aktiviteter, er der stadig en halvtreds procents chance for, at denne slags *karma* bliver hos os. På trods af vores bestræbelser på at være gode og åndelige fortsætter det med at være der. Men med ”passende praksis og utilknytning” er der også en halvtreds procents chance for, at det går væk.

Det *karma,* som man er tvunget til at leve med, så længe man har en materiel krop. Man kan kun lære at leve med denne slags *karma* ved at ændre sit syn på, hvad det er, og hvorfor det sker.

Det er den tredje (og i et vist omfang den anden) slags *karma,* som Krishna mindsker for Sin hengivne for at lære dem de lektier, de stadig skal have lært. Ikke desto mindre er denne form for *karma* fortsat uundgåelig.

Narayani Devi Dasi

I denne tredje kategori af *karma* kommer de lidelser, som vi får fra andre folk (*adi-bhautika-klesa*). Dronning Kunti refererer til denne form for *karma* som den lidelse, der kommer fra socialt samvær: ”Spliden imellem levende

væsener skyldes socialt samvær." (SB 1.8.28) Srila Prabhupada forklarer: "*Kala* (tidsfaktoren) giver den betingede sjæl både lykke og lidelser. Det er alt sammen forudbestemt af den evige tid. Ligesom vi får lidelser uden at have bedt om dem, kan vi også få lykke uden at have stræbt efter den, for de er alle forudbestemt af *kala.* Alle lider og nyder resultatet af deres egen skæbne. Denne skæbne skabes af det levende væsen i løbet af dets sociale samvær."

En hengiven har enten ingen eller kun minimal kontakt med ikke-hengivne. Ydermere omgiver han sig med et beskyttende skjold, selv når han omgås med ikke-hengivne, så de lidelser, der påføres af andre, rammer ham ikke på noget sårbart punkt. Den hengivne giver aldrig helt sit hjerte til ikke-hengivne. De ikke-hengivne står derfor ikke længere til rådighed til at påføre denne uundgåelige form for *karma.* Alligevel skal der være nogen, der påfører en det, for som før forklaret skal man have dette *karma*! Kun folk, som er meget tæt på en, kan pådrage en det. De eneste, som kan give dig det igennem socialt samvær, er hengivne, der derfor bliver mellemmænd for dit *karma.*

For at hjælpe jer til at forstå dette kan jeg fortælle om en særlig detalje ved mit horoskop. Mine astrologer siger alle, at folk, der kommer i kontakt med mig, generelt sætter pris på kontakten og er taknemmelige. Der er imidlertid altid en minoritet, der finder fejl og angriber mig på det voldsomste uden, som horoskopet siger det, "nogen tilsyneladende grund." Alligevel er der en "god" grund: mit *karma*! Jeg taler om denne tredje form for *karma*: *karma,* der ikke kan undgås. Fordi jeg ikke har noget med ikke-hengivne at gøre på et hjerte-til-hjerte plan og derfor ikke kan få lidelser fra dem, er de hengivne nødt til at "springe til" for at servere de karmiske reaktioner fra mine tidligere liv for mig.

Men selv i tilfælde af disse "mellempersonlige" lidelser har vi stadig vores frihed! Vi kan vælge, hvordan vi reagerer. Vil vi være frustrerede, vrede eller, endnu værre, hævngerrige? Hvis vi vælger at blive det, forlænger vi blot lidelsen. Det er bedre roligt og tålmodigt at tolerere det, der kommer, med den forståelse, at det alligevel skal komme på en eller anden måde.

Denne form for lidelse er ikke meningsløs. Den er meningsfyldt, for den motiverer os til at søge fuld beskyttelse ved lotusfødderne af Radha og Krishna, der gavmildt giver Deres hengivne den mest kostbare juvel i form af *atma-rati,* guddommelig åndelig kærlighed til Dem.

Hvordan vender vi lidelsen, der påføres af andre, til noget gavnligt for vores åndelige fremskridt? Vi er nødt til at åndeliggøre vores perspektiv.

I *Srimad-Bhagavatam* finder vi eksemplet med Avanti-*brahmanaen*, der efter at have tænkt over de lidelser, som andre havde påført ham, havde en utrolig erkendelse. Han kunne se, hvordan hans lidelse alt sammen var Herrens nåde i forklædning. Efter at han var blevet bagvasket, bestjålet og tilmed gennembanket, tænkte han ved sig selv:

"Sri Hari, halvgudernes Herre, må være tilfreds med mig. Det er ved Hans nåde, at jeg er i den nuværende tilstand af lidelse og dermed har udviklet en følelse af utilknytning, som er båden, der vil bære mig over den materielle tilværelses hav."

Srila Visvanatha Cakravarti Thakura kommenterer:

"Da *brahmanaen* forstod, at hans lidelsesfyldte tilstand gjorde ham i stand til at være utilknyttet, fyldtes han af glæde, for han forstod, at hans såkaldte ulykke var Herrens særlige nåde. En sådan utilknytning til materialistisk liv er et sikkert symptom på Herrens årsagsløse barmhjertighed, og *brahmanaen* så den som en båd, der kunne føre ham over den materielle tilværelses hav." (SB 11.23.28)

På et dybere niveau finder vi kun fordel i indre smerte. ॐ

Narayani Devi Dasi er discipel af Srila Prabhupada. Hun besøgte Danmark første gang sidste år og vil også komme forbi i år fra den 24.6 – 5.7.2010, hvilket betyder, at hun vil være at træffe under Ratha-yatra-festivalen i København den 3. juli.

Vegetarisk lørdag 2010

Vegetarisk lørdag er et af Krishna-bevægelsens initiativer til en grønnere og mere Krishna-bevidst verden. Det startede sidste år, hvor der over tre lørdage blev delt omkring 1800 tallerkener varm Krishna-*prasadam* ud til forbipasserende på Gammel Torv i København. I år fortsætter succesen med syv lørdage fordelt over sommeren. Det første arrangement løber af stablen den 1. maj. Alle er velkomne til at komme forbi og få et måltid *prasadam*, høre Krishna-*bhajana* og være sammen med de hengivne.

Hvis man har lyst til at støtte foretagendet, kan man gøre det på følgende måder: hjælp til madlavningen, hjælp til distributionen, uddeling af løbesedler, deltagelse i *bhajana* samt kontante donationer til indkøb af varer.

Hvis man har lyst til at hjælpe med de praktiske opgaver, kan man kontakte Tejasvi Krishna Dasa på email info@vegetarisklørdag.dk eller fang ham på tlf. 4828 6446.

Donationer kan indsættes i Nordea på kontoen med reg.nr. 2128, kontonummer 6271640658 eller gives personligt eller pr. check til Tejasvi Krishna Dasa/Terje Halse Aas, Skjulhøj Alle 44, 2720 Vanløse.

Datoerne er som følger:

1.maj, 29. maj, 12. juni, 31. juli, 28 august, 11. september, 25. september. Det foregår alt sammen på Gammel Torv i København mellem kl. 13 og 17.

Festival of India i København 3. juli

Datoen for årets Festival of India i København er endeligt blevet fastsat til lørdag den 3. juli og ikke den 17. juli som først planlagt. De nøjagtige detaljer om tid og sted vil blive bragt i næste nummer af *Nyt fra Hare Krishna*.

Ordliste

acarya: mester, der lærer igennem sit eget eksempel
asrama: livsorden bestemt i forhold til ens stadie i livet. Tempel eller kloster. De hengivnes private område i et tempel. Tempelskole, hvor eleverne bor i skolen
bhajana: tilbedelse. (overf.) stillesiddende sang (af Hare Krishna)
bhakti: hengivenhed. Hengiven tjeneste
brahmana: en person fra den første af de fire samfundsklasser, den intellektuelle
chante, chantning: fordansket fra engelsk 'to chant', der betyder at synge eller recitere
Deitet: (fordanskning af 'Deity':) Guddom. Hellig statue af Krishna.
dharma: natur, pligt. Populært oversat som religion
ekadasi: den ellevte dag efter fuld- eller nymåne
Gaudiya-vaisnavisme: Caitanyas religiøse tradition
gopi: kohyrdepige. Krishnas mest fortrolige hengivne i Vrindavana
grhastha: en husholder eller gift menneske
harinama: Guds hellige navn, (overf.) optog med sang af Krishnas hellige navne (egentlig 'harinama-sankirtana')
japa: lavmælt fremsigelse af et mantra (ordret: mumlen).
japa-mala: kæde, man tæller på under japa
Kali-yuga: den nuværende tidsalder, den fjerde af de fire tidsaldre. Den mest faldne og materialistiske tidsalder.
karmakanda: den frugtstræbende handlings vej
kichari: sammenkogt ret med ris, dal-bønner, grøntsager og krydderier
kirtana: forherligelse, sang af Hare Krishna (overf.) kombineret med dans
maya: illusion, kraft, energi. Oftest: Krishnas illusoriske energi
nama-hatta: gruppe af hengivne, der mødes hjemme hos sig selv
prasadam: (overf.) mad, der er ofret til Krishna. Ordret betydning: barmhjertighed
Ratha-yatra: traditionel vognfestival, specielt kendt fra Jagannatha Puri
sadhu: en hellig mand
samadhi: bruges her i betydningen mindestempel for en stor person efter hans død
sankirtana: fællessang af Hare Krishna. Caitanya Mahaprabhus bevægelse kaldes også sankirtana-bevægelsen. sannyasa: den forsagende livsorden
sannyasi: munk i forsagelsens livsorden
sastra: de åbenbarede skrifter
vaisnava: en hengiven af Visnu eller Krishna. Refererer også til 'monoteist'.
yajna: offerhandling
yatra: 'tempel' i betydningen organisation, institution eller menighed. Også festival, samling.
yogi: en, der praktiserer yoga, at forbinde sig med den Højeste

Krishna med fløjte

Ved
Dandaniti
Devi Dasi

Som du ved, er Krishna en fantastisk fløjtespiller. Når Han spiller på Sin fløjte, stivner alle mennesker og dyr, der kan bevæge sig, og står lige så ubevægelige som sten. Men sten, der ikke kan bevæge sig, smelter og bliver flydende som vand og begynder at bevæge sig, og kalvene, der drikker fra deres mødres yver, glemmer at drikke mælken, imens de lytter til Krishna.

Kan du male Krishna på tegningen herunder, hvor Han spiller på fløjte? Imens du maler, skal du forestille dig, hvor fantastisk det lyder, når Han spiller. ॐ

Det Krishna-bevidste køkken

Transcendental madlavning og kogekunst

Ved Dandaniti Devi Dasi

Tzatziki - Græsk agurke-raita

Vi tager endnu en tur med mesterkokken Kurma til Grækenland. Denne gang har jeg fundet svaret på, hvordan man laver en *vaisnava*-version af den klassiske græske tzatziki, der normalt er spækket med hvidløg. Man kunne også vende den om og sige, at tzatziki er den græske udgave af agurke-*raita*.

Ingredienser:

5 dl yoghurt naturel
1 mellemstor agurk
1 spsk. (20 ml) frisk citronsaft
1 tsk. (5 ml) salt
¼ tsk. (1 ml) groft knust sort peber
¼ tsk. (1 ml) hing-pulver
1 spsk. (20 ml) frisk hakket persille

Tzatziki bruges som dressing eller tilbehør.

Fremgangsmåde:

1. Beklæd en si med et dobbelt lag af osteklæde. Placer den over en skål og hæld yoghurten i og lade den afdryppe i 2 timer, helst i køleskabet.
2. Når yoghurten er afdryppet, skrælles agurkerne delvis, så lidt af den grønne underskal bliver tilbage. Skær agurken over på langs og tag kernerne ud og riv den groft. Pres den overskydende væske ud.
3. Hæld den afdryppede yoghurt over i en skål og tilsæt yoghurt, citronsaft, salt og peber.
4. Varm olivenolien i en lille gryde, indtil den er lidt varm, og steg hing-pulveret heri et øjeblik, til det dufter. Kom olie og hing i skålen med yoghurt og agurk og kom halvdelen af persillen i.

Generalforsamling

Lørdag den 27. februar, dagen før Gaura Purnima, lukkede templet i Vanløse dørene op til den første officielle generalforsamling i ISKCON Danmarks historie. Det foregik på den dag, så hengivne langvejs fra kunne være med til generalforsamlingen, når de alligevel var mødt op til festivalen,. Blandt mødedeltagerne var også Janesvara Prabhu, der er bosat på Almviks Gård i Sverige og er ny Euro-GBC-sekretær for Skandinavien.

Mødet startede med, at Lalitanatha Dasa, formand for IDL i det forgangne år, gennemgik ISKCON Danmarks vedtægter, der beskriver ISKCON Danmarks formål og struktur, og der var herefter spørgsmål til vedtægterne. Et punkt på vedtægterne er netop, at der skal afholdes en årlig orienterende generalforsamling, der fremover vil finde sted i forbindelse med Gaura Purnima. Generalforsamlingen er orienterende og ikke direkte besluttende, men IDL har pligt til at behandle alle forslag, der fremsættes under generalforsamlingen. Lalitanatha forklarede, at grunden til, at generalforsamlingen ikke er officielt beslutningsdygtig f.eks. med hensyn til, hvem der sidder i IDL, er at undgå, at ISKCON Danmark eventuelt kuppes af personer, der ikke er loyale overfor Srila Prabhupadas ISKCON.

Der blev herefter set på forholdet imellem GBC og ISKCON Danmark, og Janesvara Prabhu blev budt velkommen som ny GBC-repræsentant for Danmark og talte om, hvordan han ser sin fremtidige rolle. Der blev også diskuteret emner omkring ISKCON's status som religionssamfund og de dermed følgende muligheder for skattefradrag for sponsorer, oprettelse af en medlemsliste for ISKCON, og hvad der skal gøres for at få et repræsentativt udsnit af hengivne til at deltage i generalforsamlingen.

Som noget af det sidste udtalte Ajoy Mahalanobhish, der har været en fast støtte af ISKCON siden 1976, at han anså generalforsamlingen for et lovende historisk skridt på vej mod et mere sammentømret ISKCON i Danmark. ॐ

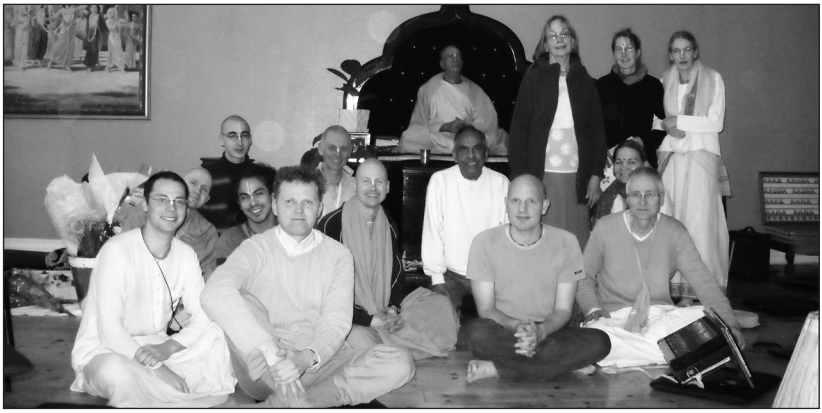

Jeg vil gerne abonnere på "Nyt fra Hare Krishna".

Navn:.....
Adresse:.....
Tlf.:..... Email:.....

300 kr. pr. år (12 numre)
Denne indmeldelseskupón sendes til:
"Nyt fra Hare Krishna",
Holsteinborgvej 20, 1th, 2720 Vanløse

www.krishna.dk www.harekrishna.dk www.iskcon.dk

Alle henvendelser til:
Nyt fra Hare Krishna
Holsteinborgvej 20, 1th, 2720 Vanløse, Tlf.: 5927 1930
Girokonto 1-688-3204, E-mail: lalitanatha@krishna.dk

April 2010

Mandag	**5.4**	**Sri Abhirama Thakuras bortgang**
Torsdag	**8.4**	**Srila Vrndavana Dasa Thakuras bortgang**
Lørdag	**10.4**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for Varuthini Ekadasi)**
Søndag	**11.4**	**Bryd fasten imellem 6:15–10:38**
Onsdag	**14.4**	**Sri Gadadhara Panditas fremkomst**
Torsdag	**15.4**	**Tulasi Jala Dan begynder**
Lørdag	**24.4**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for Padmini Ekadasi)**
Søndag	**25.4**	**Bryd fasten imellem 5:41–10:39**
Søndag	**9.5**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for Parama Ekadasi)**
Mandag	**10.5**	**Bryd fasten imellem 8:13–10:27**

Kastvam, khastvam

En landsby havde en *brahmana-pandita,* Dada Thakura, som i virkeligheden ingen uddannelse havde, men da alle andre i landsbyen også var analfabeter, troede de, at han var lige så lærd og klog, som hans forfædre engang havde været det.

En dag fik landsbyen besøg af en berømt omrejsende *dik-vijaya pandita*, der havde besejret alle andre *panditaer* i debat, hvor end han var kommet frem.

”Vær ikke bange,” beroligede Dada Thakura de andre landsbyfolk. ”Med mine forfædres blod i mine årer er der ingen, der kan besejre mig i debat. Lad mig diskutere med ham på sanskrit og lukke munden på ham.”

Da den rejsende *pandita* kom ind i landsbytemplets gårdplads, så han Dada Thakura sidde stolt og knejsende på en piedestal klar til debat. Den lærde *pandita* lagde ud med at spørge på sanskrit: ”*Kastvam*?”, der betyder ”Hvem er du? Præsenter dig selv.”

Som svar begyndte Dada Thakura at lire løs: ”*Khastvam, gastvam, ghastvam, nastvam, castvam, chastvam, jastvam, jhastvam, nastvam, tastvam, thastvam, dastvam, dhastvam, ..., ..., ..., ksastvam*!”

Dada Thakura fortsatte med at vrøvle løs, indtil den måbende *pandita* opgav og forstod, at han aldrig ville få et ord indført i den landsby. Da han gik videre, triumferede landsbyens folk: ”Se, vores Dada Thakura har besejret den store *dig-vijaya* i debat.”

(Fortalt af Bhaktisiddhanta Sarasvati. Blot fordi materialistiske personer somme tider tilsyneladende får det sidste ord i diskussion med *vaisnavaer,* der ikke vil bruge deres tid på at høre på deres materialistiske pedanteri, betyder det ikke, at de har besejret *vaisnava*-filosofien i debat.) ॐ